

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertatio Paraeneticæ Apologetica In Vitam Mirabilem, & Cœlestes Revelationes Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanae, Ordinis Sanctimonialium S. Brigittæ in Hispania Fundatricis

Tanner, Jan

Neap., 1690

§. 3. Quare Deus in his revelationibus utatur tantis erga suos blanditiis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41415

Pragenſi in Collegio noſtro paſſim diceretur, quamprimū fieret mentio Venerabilis Marinæ, mox P. Arriagam fieri tam eloquentem, ut nullum finem eam laudandi inveniret; dicebat ipſe intèr cętera, ſe coram illa ſacrum ſępius celebraſſe in ejus cubiculo, eique venerabile Sacramentum porrexiffie, quo ſumpto ipſa ſingulis vicibus per dimidiam horam formoſiſſimę puellę vultu apparuiſſet, tametſi alioquin reliquo tempore eſſet rugoſa jam vetula. In illo etiam cubiculo, tametſi omnes fenestrę eſſent occluſę, & obmuratę, (eò quòd ob oculorum vitium lucem non poſſet ſuſtinere,) adeoque valde tenebricoſo, ſemper tamen ajebat auram fuiſſe ſimilem illi, quę in vere ſentiri ſolet in quopiam amœno prato.

18. Sextum argumentum eſt ab eximiis fructibus, quos hæc Venerabilis Virgo ad gloriam DEI protulit quos quidem infrà ſeorſim recenſebo, unicum nunc commemorare contentus, quòd ipſa ſit fundatrix Ordinis Virginum S. Brigittę quem in Regna Hiſpaniæ induxit, novaſq; ei regulas, DEI monitu, nationi Hiſpanicę accommodatas præſcripſit, prout legere eſt *lib. 5. c. 20.*

§. III.

*Quare DEUS in his revelationibus utatur tantis
erga ſuos blanditiis.*

19. **Q**uemadmodum reliqua ſua omnia attributa vult Divina Majeſtas ſuis creaturis innotefcere, ita vult quoque eis innotefcere, ſui amoris omni in genere perfectionem

nem infinitam. Cùm ergo eam, quæ in amore Gubernatoris ergo suos subditos, in amore Parentis erga filios, in amore Pastoris erga suas oves; in amore Fratris erga suum fratrem, in amore Magistri erga suos discipulo, in amore Domini erga suos servos, quin, & in amore Filii, erga suum Patrem, & Matrem, cum inquam omnem eam, quæ in his amoribus relucet, perfectionem, in vario suo erga creaturas, amore, longè eminentissimo modo contineri, diversis, ac multis jam ab Orbe condito modis manifestasset; necesse etiam erat, ut aliquando, ostenderet bonum illud, quod in amore, blando, qualis præcipuè est inter matrem, ac proles parvulas, inter gerulam, vel nutricem, ac ejus lactantem; inter sponsum, & sponsam, Amori suo non deesse: cum ipse re vera, non solum noster Dominus sit, & Magister, sed etiam Pater, & Mater, & Nutrix, & gerula, & Sponsus animarum nostrarum, nec in attributo amoris blandi minor, quàm in ullo alio attributo.

20. Manifestum est ergo debuisse in mundo exstare non minora, nec minus omnem nostrum captum excedentia miracula blanditiarum DEI erga creaturas, quàm exstant miracula Sapientiæ, Omnipotentia, Justitiæ, Misericordiæ. Manifestum prætereà est, longè magis novo, quam veteri Testamento has blanditias convenire; utpotè cum vetus lex timoris fuerit, & severitatis, nova verò sit lex gratiæ. Imò verò hæ tantæ à DEO blanditiæ sunt unum ex præcipuis signis veræ Ecclesiæ longè super veterem Synagogam elevata; adeò, ut nisi cælestes hæ blanditiæ nunc invenirentur, videretur DEUS Prophetas suos fefellisse, per quos pridem prædixerat, & specialissimè in libro Canticorū explicaverat, quantis erga sponsam suam Ecclesiam, esset quondam blanditiis usus; quas quidem qui ibi

legit, non potest quin obstupescat illum excessum, quē in nullo terreno sponso ulla unquam ætas vidit; quia videlicet DEUS prout in omni genere entis, ita, & in ratione blandi amoris, omnem possibilem creaturam in infinitum excedit. Indè est, quòd in illo divino epithalamio tam exoticæ, ac planè obstupescendæ inveniuntur similitudines, & comparationes; ad eum modum quo nimis ardentibus Amasiis, dum in suo æstu amoris hærent, nulla metaphora satis est ad declarandum suum ergà dilectam tenerrimum amorem. Cùm ergo harum omnium in veteri testamento prænunciarum blanditiarum copia debeat in Ecclesia DEI apparere, juxtà illud Esaiæ 66. v. 12. *ad ubera portabimini, & super genua blandientur vobis, quomodo si cui mater blandiatur, ita ego consolabor vos*: planè necesse est, ut eas aliquibus in novo Testamento exhiberi palàm innotescat. Quod profectò quisquis consideraverit, mirari desinet, quascumque in revelationibus Sanctarum legerit cœlestes blanditias, cum, & omnes non excedant eas, quæ in Canticis sunt prædictæ. Quod si quibus blanditiæ hæ adhuc displicent, quanto magis displiceret, si legerent D. DEUM ita Virginem quampiam Sanctam adamavisse, ita ei blanditum esse, ut diceret: *O quam pulchra es Amica mea! tota pulchra es! oculi tui sicut piscinæ in Hesebon, nasus tuus sicut Turris Libani, guttur tuum sicut vinum optimum*; & his similia, quibus se Sponsus Cœlestis quodammodo defatigat, ut blandissimum suum erga animas nostras affectum satis declaret. Nimirum hi sunt, de quibus diceret S. Augustinus: *Da amantem, & intelliget quid dico*: quia quæ ex corde frigido prolata essent inepta, ea suum habent decus, quādo ex corde affectibus inflammato præcedunt. Neque enim ille magnopere amat,

qui

qui adhuc vulgaria, & consueta loquitur, ita ut appareat eum omnia verba præmeditari: in tali enim nec dum affectus dominatur; at qui amore totus incenditur, ille ea loquitur, quæ non debent ad rigorem ordinariû prudentiæ, & ad libellam omnia cautissimè perpendicularis rationis, examinari; alioquin nunquam dixisset S. Augustinus: (quod passim dixisse fertur:) *O DEUS! Si ego essem DEUS, & tu esses Augustinus, mallem ego esse Augustinus, ut tu esses DEUS!* nunquam Sãcti se Dẽmonibus omnibus pejores reputarent; nunquã ad tam mira obsequia cæcæ obedientiæ intellectum submitterent; quæ quisquis frigidus ipse consideraverit, aut solum intellectum, non verò affectum respexerit: nunquam ut approbet inducetur: Sapiens est illud effatum; amorem ad ea, quæ facere non potest aspirare: amorem excessibus vivere: amorem esse cecum: ut nolit ab oculis intellectus terminos sibi statui; sed eò evolat, quò intellectus sibi relictus, non præiret: ita ut extrã impetum amoris facta, notam imprudentiæ non evaderent; quæ tamen in æstu decori, ac honesti amoris facta, decent, ac placent: imò nisi fierent, amor non esset vehemens, nec dilecto innotesceret. Huc pertinet illud Agesilai Regis cum suis filiolis in arundine equitantis, responsum: *nescitis quid sit esse Patrem.* Quin, & hinc ortum habuit ipsa Christi Domini pro nobis mors, & passio, verè excessus amoris. Unde B. Jacoponus cum ei sese amore Christi Domini in cloaca voluntati Christus Dominus conspicuus utrum stultizaret exprobrasset, opportunè respondit: *Tu potius, ò Domine, tu magis stultizasti, quando amore mei, tam miseri hominis, patibulum inter duos latrones ascendisti.* Et propterea ipsemet Christus Dominus Ven. Virgini Marinæ ad tantos favores attonitæ anno 1612. 20. Maii prout scri-

scribitur l. 2. c. 21. §. 4. dixit: *Noli obstupescere, me hoc facere, propter unicam animam. Seis enim, ac fide credis, majora, quae pro omnium salute feci: & si opus esset facerem pro una illarum.* Aliàs prout habetur l. 1. c. 3. §. 3. dicenti, quòd tanta vix legantur contigisse Sanctis, respondit: *ergò ne mea potentia est alligata solum ad id, quod feci? Iterùm alias obiicienti: Domine quis unquam crederet tantas, ac tam mirabiles gratias? Respondit: quare non crederentur? Nonne fuit magis mirum, quod sim factus homo propter homines, & tantum illorum causa fuerim passus, quodque vobiscum manserim in Sacramento Altaris? Item cum eam in lecto decumbentem vellet propriis manibus sublevare, ipsaque huic dignationi valde reluctaretur: Adverte, quid est plùs, an quòd hoc tibi faciam, quòd me juvante consurgas, an verò, quod maneam in Sanctissimo Sacramento, ut me sumant ij, quos ego amo, propter quos etiam sumor à tot malis Sacerdotibus, & secularibus?*

21. Et re vera si Evangelium perpendamus, & in eo Christum Dominum ad pedes Judæ prostratum, à Demone ad montem deportatum, à Judæis consputum, colaphizatum, denudatum, irrisum, flagellatum, in patibulo suspensum consideremus; evanescet omnis illa nostra opinio, quae dignationes Sanctis in Ecclesia exhibitas, DEUM dedecere arbitramur, aut ne pariant contemptum, veremur; Cessabit, & illa nimia admiratio, quòd in his Sancti se reciprocè erga Deum tam blandè gerant, & tam mira mutuae confidentiæ exhibeant specimina: neque enim sine his satisfaceret blandi amoris perfectioni. Quanquam etiam extra similes revelationes, multi Sancti blandissimè cum DEO egerunt, ut patet in meditationibus SS. Augustini, & Anselmi, in jubilo S. Bernardi, & vel maximè in illis can-
ti-

tilenis, ac ritibus, quos Ecclesia in festis Natalitiis erga Christum Dominum adhibet, ubi Christum Dominum in cunis agitari, Angelos ad pulmentum coquendum destinari planè non ferrent, aut cachinnis exciperent illi, quibus blanditię illę in revelationibus Sanctarum, tam vicinę fabulis anilibus, aut Comędiis videntur.

22. Specimina nimirum quędam, & pręludia hęc sunt futurę quondam in Cœlis cum DEO familiaritatis, ubi Christus Dominus *transiens ministrabit suis*, cujus etiamnum *delicię sunt esse cum filiis hominum*. Qui si amore nostri victus, nostra non est dedignatus assumere tædia, & tristitias; cur, & nostras blanditias dedignaretur? Qui nos redimit sanguine, dedignabitur suas electas animas sibi annulis despondere, torquibus, floribus, monilibus exornare, variis vestimentis condecorare? satis id profectò testantur ea, quę in Breviario Romano S. Agnes ab hoc suo Cœlesti Sponso deliciosè sibi, haud dubiè in aliqua visione, contigisse enarrat. *Mel, & lac ex ejus ore suscepi, & sanguis ejus ornavit genas meas. Dextram meam, & collum meum cinxit lapidibus pretiosis. Tradidit auribus meis inestimabiles Margaritas. Circumdedit me vernantibus, atque coruscantibus gemmis. Ejus mihi organa modulatis vocibus cantant. Annulo fidei suę subarrhavit me; Induit me cyclade auro texta, & tanquam sponsam decoravit me corona. Ostendit mihi thesauros incomparabiles, quos mihi se daturum repromisit.* Quibus quidem similima in vita Ven. Virg. Marinę passim reperiuntur.

23. Denique si Dæmon ipse tam promptus, quandoque suis adest, eisque se exhibet familiarem; dubitari ne potest quin infinities propensior sit, ac paratior ad omnem DEUS nobiscum familiaritatem? Neque enim

enim Dæmon id ipsum ullo, nostri amore, sed solum
quâdam affectatione imitationis DEI facere putandus
est, prout in rebus omnibus Simiam Divinitatis agere
affectat.

§. IV.

*Quare ejusmodi Revelationes mulieribus potius
præstentur, quàm Viris?*

24. **N**Ego in primis certò constare pluram
DEUS mulieribus, quàm viris revelet,
præsertim cum revelationes non sint unius
generis, prout habemus ex D. Thoma 2.2.q.174.a.2.&
3.ubi docet excellentissimum modum prophetiæ, ac re-
velationum. quique à solo DEO (q.172.a.5.ad 2.) non
verò à Dæmone præstari possit, esse eum per quem ali-
qua supernaturalis veritas conspicitur secundum intel-
lectualem veritatem, non per similitudinem corpora-
lium rerum, secundum imaginariam visionem, adeòq;
non per phantasiam; atqui ea, quæ nullo modo sub-
sunt phantasiæ, non sunt enarrabilia, aut certè non
possunt propriis verbis explicari, sed solum per quas-
dam planè ineptas, improportionatas, & insufficientes
similitudines: prout videre est in revelationibus B. An-
gelæ de Fulginio l.1.ubi frustra laborat, quin, & ejus
Confessarius, in explicando debite quidnam viderit,
quando quadam vice, certo quodam modo DEUM se
vidisse narrat. Patet hoc in Apocalypsi S. Joannis, ubi
plurima sunt ideò obscurissima, quia per similitudines
imaginarias, seu tales, quales phantasia nostra potest
capere explicantur, & indicantur profunda mysteria,
non